

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 247.347 van 30 maart 2020
in de zaak A. 225.191/XIV-37.717**

In zake : Joeri VEREMAN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Evert Vervaeke
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Grote Nieuwedijkstraat 417
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 mei 2018, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie
van 15 maart 2018 inzake het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de
gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen van 22 februari 2017.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 februari 2020.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Evert Vervaet, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker heeft als jager een aantal vuurwapens voorhanden.

3.2. De lokale politie meldt op 20 mei 2016 aan de provinciale wapendienst:

“Wij hebben de geregistreerde Modellen 9 :
- 15/JR/5835 voor een gladloop Browning 525 cal 12 met serienummer [XXX]
(op karkas + loop)
afgeleverd aan [verzoeker] [...]
Op heden zijn er bij onze diensten gegevens gekend waaruit blijkt dat er op heden een risicosituatie bestaat met betrekking tot [verzoeker]. [Verzoeker] is recent gekend voor een feit illegale wapendracht (HV.36.LE.00[XX]00/2014).
In het verleden ook voor opzettelijke vernielingen (2004) en opzettelijke brandstichting (2004)”.

3.3. Op 22 februari 2017 trekt de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen in hoofde van verzoeker het recht in om wapens voorhanden te hebben.

3.4. Verzoekers beroep tegen die beslissing wordt op 15 maart 2018 door de gemachtigde van de minister van Justitie verworpen. De beslissing steunt op de volgende gronden:

[...]

“4. Ten gronde

4.1. Wettelijk kader

[...]

4.2. Onderzoek van het dossier

Naar aanleiding van een melding van de lokale politie op 25 mei 2016 dat er een mogelijke risicosituatie bestaat met betrekking tot het wapenbezit van [verzoeker], dat hij gekend is voor een recent feit inzake illegale wapendracht, dat er in het verleden tevens feiten van opzettelijke vernielingen (2004) en opzettelijke brandstichting (2004) zijn gemeld, heeft de gouverneur beslist advies te vragen aan het parket van de procureur des Konings.

Op 4 oktober [2016] verleent de procureur des Konings negatief advies ten aanzien van uw wapenbezit en wijst erop dat u gekend bent wegens een dossier van illegale wapendracht, dat betrokkene met een vuurwapen de straat is opgetrokken na een alarmmelding in de juwelierszaak van zijn ouders, dat hij pas na veelvuldig sommeren door de hulpdiensten zijn vuurwapen heeft laten vallen, dat voor deze feiten een minnelijke schikking van 350 euro werd voorgesteld, wat ook werd betaald, dat de procureur des Konings niettemin vraagt om het recht op het voorhanden hebben van vuurwapens van [verzoeker] in te trekken.

Hierop heeft de gouverneur beslist uw recht tot het voorhanden houden van vuurwapens in te trekken.

Tegen deze beslissingen heeft u overeenkomstig artikel 30 van de wapenwet beroep aangetekend bij de minister van Justitie.

In zijn verzoekschrift in beroep stelt uw raadsman betreffende de feiten van illegale wapendracht in 2014 het volgende: “Verzoeker heeft zich onmiddellijk verplaatst naar de winkel doch heeft eveneens op impulsieve wijze zijn wapenkluis (die in de nachthal staat) geopend en twee wapens meegenomen dit teneinde eventuele inbrekers te kunnen afschrikken.

De wapens waren op geen enkel ogenblik geladen noch schietklaar...

Hij is via een zijstraat naar de achterkant van de winkel gerend; dit is mogelijk via een voetpadweg die begint in de zijstraat. Het wapen dat hij meehad was niet geladen noch had hij kogels op zak en het wapen was bovendien gebroken.

Tijdens dit maneuver zou de politie verzoeker gesommeerd hebben doch verzoeker heeft dit niet gehoord.

Verzoeker realiseert zich dat hij een impulsieve beslissing heeft genomen en wou enkel de inbrekers afschrikken.

Verder is verzoeker vergund voor de kwestieuze wapens, zodat illegale wapendracht niet kan worden weerhouden.”

De feiten kunnen bovendien niet meer als actueel worden beschouwd en daarnaast kon verzoeker nog nadien een wapen aanschaffen op model 9 en werd hem nog zijn jachtverlof uitgereikt.

Adviezen

[...].

4.4. Evaluatie

[...].

Op basis van de stukken aanwezig in het administratieve dossier kan worden besloten dat het voorhanden hebben van vuurwapens in uw hoofde een potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden aangezien er zich problemen stellen in verband met uw moraliteit.

Concreet kan verwezen worden naar de feiten inzake illegale wapendracht. Hieruit blijkt dat u op impulsieve wijze handelt wanneer het uw wapens betreft. U geeft zelf aan dat dit een impulsieve daad betrof. U grijpt in een gevaarsituatie naar uw wapens, hetgeen een ernstig risico aantoont dat uw gedrag een gevaar kan betekenen voor de openbare orde.

Daarnaast is het niet zo dat het feit dat u over een jachtverlof en aldus model 9 beschikte voor het betrokken wapen, er geen sprake kan zijn van illegale wapendracht. U nam immers twee van uw wapens mee terwijl u op dat ogenblik niet over een wettige reden beschikte om die wapens in uw wagen te hebben, laat staan op straat bij u te dragen.

Deze feiten tonen een gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel aan en tonen duidelijk aan dat er genoeg redenen om te twijfelen aan de geschiktheid en betrouwbaarheid die in u als wapenbezitter dient te worden gesteld.

Zowel politie als parket adviseerden dan ook ongunstig”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker omschrijft in het verzoekschrift het middel als “beslissing niet gebaseerd op in feite en in rechte aanvaardbare motieven – feiten waarop men zich baseert niet actueel – schending redelijkheids-, evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel”. Hij erkent dat hij een impulsieve beslissing nam om zijn wapen mee te nemen naar de inbraak, doch dit diende louter en alleen om eventuele inbrekers af te schrikken, aangezien die bij voorgaande inbraken gewapend waren met mes en koevoet. Het wapen was op geen enkel ogenblik geladen, noch had verzoeker enige intentie om het te gebruiken. Verzoeker meent dat uit dit enkele feit niet kan worden afgeleid dat zijn vuurwapenbezit de openbare orde kan verstoren. Bovendien is hij van mening dat de aangehaalde feiten niet

langer actueel zijn en dus niet kunnen dienen voor een intrekkingbeslissing. Vooreerst is het duidelijk dat de aangehaalde feiten van meldingen die dateren van veertien jaar geleden, zonder zelfs enige bijkomende uitleg aangaande deze meldingen, niet kunnen worden gehanteerd en al zeker niet als actueel kunnen worden beschouwd. De enige andere feiten dateren van augustus 2014. Evenwel heeft de Raad van State reeds meerdere malen bevestigd dat de feiten waarop de administratie zich baseert om over te gaan tot intrekking, actueel moeten zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij zich deels baseert op meldingen van 2004 zonder te vermelden in welke mate deze determinerend zijn. Dit is reeds een voldoende reden om te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Zelfs indien wordt aangenomen dat de beslissing niet deels zou zijn gebaseerd op de feiten van 2004, dan moet worden vastgesteld dat de feiten van 2014 evenmin kunnen dienen tot grond van de intrekking. Zo heeft volgens verzoeker de Raad van State immers reeds beslist dat motieven die voor de intrekking geen beletsel vormden voor de registratie of vergunning van jachtwapens, terwijl er in de tussentijd geen nieuwe feiten hebben plaatsgevonden die zouden wijzen op een gevaar voor de openbare orde, naderhand niet kunnen worden gebruikt voor de intrekking. De verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de feiten van 2014 nog actueel waren ten tijde van de bestreden beslissing, wanneer verzoeker na de feiten zijn jachtverloven van 2014-15, 2015-16 en 2016-17 heeft kunnen bekomen, alsook een nieuw wapen op 23 september 2015 heeft aangekocht en geregistreerd via een model 9. Er is pas tot de intrekking overgegaan nadat er op 18 mei 2016 een incident bij zijn vader plaatsvond dat volledig losstaat van verzoekers bezit. De bestreden beslissing vermeldt nergens dat dit incident een motief uitmaakt voor de beslissing, doch in het dossier van verzoekers vader (waarin eveneens een intrekking plaatsvond), worden wel de intrekking en de feiten van verzoeker gehanteerd. Het is volgens verzoeker duidelijk dat bezwaarlijk de aangehaalde feiten nog actueel zijn, nu de intrekking pas werd opgestart na het plaatsvinden van totaal losstaande feiten, die evenmin worden gehanteerd als motief. Voormeld verloop doet bovendien vermoeden dat is overgegaan tot de bestreden intrekking om een bijkomend motief te verwerven voor de intrekking van de vergunning van

verzoekers vader. De verwerende partij baseert zich immers op de intrekking jegens verzoeker van 15 maart 2018, om over te gaan tot de intrekking van de vergunning van zijn vader op 16 maart 2018. Verzoeker concludeert dat de feiten van 2014 noch deze van 2004 een beletsel vormden en dat er naderhand geen nieuwe feiten plaatsvonden, noch worden er nieuwe feiten vermeld in de bestreden beslissing. Wat de actualiteit van de feiten betreft, stelt verzoeker dat de gouverneur meent dat het verkregen model 9 op zich niets zegt, maar de gouverneur laat na te vermelden dat een model 9 wel degelijk naar hem wordt opgestuurd en het wapen bij hem wordt geregistreerd. Wat het argument betreft dat de toekenning van het jachtverlof losstaat van de federale wapenreglementering, wijst verzoeker erop dat de gouverneur binnen de provincie de federale en de gewestregering vertegenwoordigt waardoor hij op de hoogte is van evoluties in dossiers op federaal en gewestelijk niveau. Volgens verzoeker kan/moet de gouverneur deze informatie gebruiken. Evenmin kan de gouverneur zich verschuilen achter de arrondissementscommissaris die louter zijn adjunct is. Bovendien voorziet volgens verzoeker artikel 14, eerste lid, 3°, van het jachtadministratiebesluit voldoende mogelijkheden om het jachtverlof te weigeren. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State die het verband legt tussen het toekennen van een nieuw jachtverlof (of het niet intrekken van een actueel jachtverlof), alsook de nieuwe aankoop/registratie van een wapen, en de intrekking van het recht om bepaalde wapens te bezitten. Volgens verzoeker kan er derhalve in het voorliggende dossier niet worden beweerd dat de feiten nog voldoende actueel zijn om over te gaan tot de intrekking, nu verzoeker sinds de feiten drie nieuwe jachtverloven verkreeg, alsook een nieuw wapen heeft aangekocht en laten registreren. Voorts doet verzoeker gelden dat de verwerende partij zelfs niet reageert op de argumenten van verzoeker wat betreft de actualiteit. Niet alleen maakt dit een schending van de motiveringsplicht uit maar heeft dit eveneens tot gevolg dat moet worden vastgesteld dat de verwerende partij zelf, ondanks expliciete opmerking, simpelweg niet heeft nagegaan of de feiten actueel zijn.

Verzoeker vat samen dat de bestreden beslissing zich baseert op niet actuele feiten van 2004 en 2014, die bovendien geen beletsel vormden voor een eerdere aankoop/registratie van een wapen en voor het uitreiken van jachtverloven, zodat ze aldus hun actueel karakter definitief hebben verloren bij gebrek aan nieuwe feiten. Bovendien toetst de bestreden beslissing zelfs niet af of de feiten al dan niet actueel zijn, ondanks de expliciete opmerkingen van verzoeker, de wettelijke bepalingen en de rechtspraak van de Raad van State. De bestreden beslissing is dan ook gebaseerd op motieven die niet in feite noch in rechte aanvaardbaar zijn, gelet op de niet actuele aard van de motieven, alsook bijzonder onzorgvuldig, onredelijk en onevenredig.

5. In de memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker zijn standpunt dat de bestreden beslissing wel degelijk is gesteund op de feiten uit 2004, “ook al wordt hier niet uitdrukkelijk naar gerefereerd.” De verwerende partij geeft immers toe dat de processen-verbaal, ook deze uit 2004, aan het dossier werden toegevoegd. De verwerende partij kan bijgevolg niet voorhouden dat de feiten van 2004 de beslissing niet motiveren: zij voegde deze processen-verbaal bij het administratief dossier en in de bestreden beslissing wordt *in concreto* verwezen naar de stukken uit het administratief dossier. Voorts doet verzoeker gelden dat in de hypothese dat deze feiten de bestreden beslissing niet zouden motiveren, in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom men geen rekening houdt met deze feiten. Voorts stipt verzoeker aan dat de concrete feiten niet correct of zorgvuldig werden beoordeeld. De nieuwe aanvraag model 9 bevat wel degelijk een stempel van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen, gedateerd op 30 september 2015, ruim één jaar na de bewuste 1 augustus 2014. In de bestreden beslissing wordt deze latere afgifte van een model 9 temporeel gelijkgesteld met de feiten van de illegale wapendracht. Dit is compleet fout. Verzoeker stelt dat hij meermaals heeft aangetoond dat naar chronologie, en dus na de bewuste feiten, alsnog een model 9 werd toegekend waardoor de bevoegde overheid, de gouverneur, impliciet maar zeker erkent dat er zich geen gevaar stelt voor de openbare orde. Door beide elementen naar tijd op hetzelfde moment te situeren, beoordeelt de verwerende partij onzorgvuldig het dossier en miskent zij de

concrete feiten en hun correcte situering in tijd. Bovendien getuigen de feiten wel van een verantwoordelijkheidszin in zijn hoofd, hetgeen hij detailleert. Tot slot is er volgens verzoeker meer: hij stelt pas na de neerlegging van het administratief dossier ter griffie vast dat de processen-verbaal, daterend uit 2004, enkele dagen voor het nemen van de bestreden beslissing aan het dossier werden toegevoegd. Hij werd niet in de mogelijkheid gesteld om kennis te nemen van deze elementen uit het administratief dossier. Aangezien de beslissing is gesteund op de stukken aanwezig in het administratief dossier staat derhalve de schending van de hoorplicht vast.

In zijn laatste memorie volhardt verzoeker in zijn middel. Volgens hem toont het administratief dossier duidelijk aan dat de processen-verbaal van 2004 voorafgaand aan de bestreden beslissing aan het administratief dossier werden toegevoegd. Bijgevolg kan niet worden volstaan met de opmerking dat de bestreden beslissing enkel is gesteund op het proces-verbaal van 3 augustus 2014. In die hypothese was er geen enkel belang om de ‘oude’ processen-verbaal uit 2004 alsnog bij het administratief dossier te voegen en diende de bestreden beslissing geen enkele referentie hieromtrent te omvatten.

Beoordeling

Vooraf

6. Verzoeker voert in het middel aan dat de beslissing niet is gebaseerd op in feite en in rechte aanvaardbare motieven, zijnde de schending van de materiële motiveringsplicht. Voorts voert hij ook de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Het middel wordt vooreerst onderzocht vanuit het oogpunt van de schending van beide voornoemde beginselen, waarna vervolgens de overige door verzoeker geschonden geachte beginselen worden onderzocht.

7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Ter beoordeling van deze grief moet ook worden gewezen op artikel 30, eerste lid, van de wapenwet, dat luidt:

“Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen.”

Dit voorschrift organiseert een administratief beroep bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde tegen het in de voormelde bepaling opgesomde stilzitten of opgesomde beslissingen van de gouverneur (Cf. GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1). Door de devolutieve werking van het georganiseerd beroep verwerft de beroepsinstantie op grond van deze bepaling de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur. Aangezien op grond van de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet, de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene, de vergunning of het recht om een wapen voorhanden te hebben, kan beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren, beschikt de minister of zijn gemachtigde aldus op grond van de devolutieve werking van het beroep, over dezelfde beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur.

Geconcretiseerd op het voorliggende beroep, impliceert het voormelde materiële motiveringsbeginsel aldus dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte verantwoorden dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren.

De wapenwet bepaalt niet op grond van welke feiten, noch op grond van welke criteria, de mogelijke verstoring van de openbare orde moet worden beoordeeld. De beroepsinstantie beschikt te dezen over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidsstoezicht, niet toe om desgevraagd zelf een beoordeling te maken van de vraag of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde wettelijke bepalingen binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

De mogelijke verstoring van de openbare orde moet voorts nog actueel zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, wat inhoudt dat de tijd die is verlopen sinds het feit dat volgens de beroepsinstantie erop wijst dat het voorhanden hebben van wapens de openbare orde kan verstoren, moet worden meegewogen in de beoordeling van deze mogelijke verstoring.

De beoordeling of een feit voldoende actueel is in de zin als hiervoor is gesteld om in aanmerking te worden genomen, staat ter beoordeling van de beroepsinstantie, waarbij deze beoordelingsruimte, desgevraagd, door de Raad van State wordt getoetst in de zin als hiervoor is gesteld.

8. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

9. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.4.). Er wordt naar verwezen.

Anders dan hoe verzoeker het ziet, blijkt uit de bestreden beslissing dat enkel “de feiten inzake illegale wapendracht” het (dragend) motief vormen van de bestreden beslissing. In de mate dat verzoeker meent dat de feiten van 2004 een (mede dragend) motief vormen van de bestreden beslissing, faalt het middel in feite. De enkele omstandigheid dat ervan melding wordt gemaakt door de lokale politie doet op zich niet blijken dat de bestreden beslissing (mede) is gesteund op deze feiten van 2004, aangezien niet blijkt noch door verzoeker aannemelijk wordt gemaakt dat die feiten mede werden betrokken bij de beoordeling door de beroepsinstantie van het actueel gevaar voor de openbare orde. Eenzelfde conclusie geldt wat het enkele feit betreft dat de processen-verbaal inzake die feiten van 2004 deel uitmaken van het administratief dossier.

Aangezien niet blijkt dat de bestreden beslissing steunt op de feiten van 2004, is er geen reden om het al dan niet actueel karakter ervan te onderzoeken noch de mate waarin die feiten desgevallend nog mogen worden meegewogen in de beoordeling van mogelijke verstoring van de openbare orde. De Raad van State bemerkt overigens dat het louter feit dat oudere feiten zouden hebben meegewogen bij de besluitvorming op zich niet een beslissing onwettig zou maken. Een beroepsinstantie mag immers in het raam van het onderzoek van het administratief beroep, rekening houden met minder recente feiten ten laste van verzoeker, wanneer zij ook steunt op recente feiten die er op wijzen dat het

voorhanden hebben van wapens door verzoeker de openbare orde kan verstoren. Uit die recente feiten kan immers blijken dat aan de minder recente feiten niet ieder belang moet worden ontszegd. Verzoeker voert zulks niet aan noch maakt hij zulks aannemelijk.

Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing het bestaan van het verband dat verzoeker in het verzoekschrift legt tussen de bestreden beslissing en een incident op 18 mei 2016 bij zijn vader. Niet blijkt noch wordt door verzoeker aannemelijk gemaakt - verzoeker gaat ter zake niet verder dan het vooropstellen van een “vermoeden” - dat dit incident mede werd betrokken bij de beoordeling door de beroepsinstantie van het actueel gevaar voor de openbare orde.

Uit wat voorafgaat volgt dat het middel in die mate ongegrond is.

10. Verzoeker betwist voorts dat de feiten die zich in 2014 voordeden, tot grondslag kunnen dienen voor de bestreden intrekking omdat hij na de feiten van 2014, zijn jachtverloven 2014-15, 2015-16 en 2016-17 heeft kunnen bekomen, alsook op 23 september 2015 een nieuw vuurwapen heeft aangekocht en geregistreerd via model 9.

Dat standpunt wordt om de volgende redenen niet bijgevalen.

11. Wat het argument betreft dat verzoeker na die feiten van 2014 nog een nieuw vuurwapen heeft aangekocht en heeft geregistreerd via een model 9, volgt uit artikel 12, eerste lid, 1° en vierde lid, van de wapenwet dat de houder van een jachtverlof - zoals verzoeker - vergunningsplichtige lange wapens toegestaan voor de jacht daar waar zijn jachtverlof geldig is, alsook de bijhorende munitie, mag verwerven zonder dat hij een voorafgaandelijke vergunning dient aan te vragen en dat de Koning “de nadere regels [bepaalt] van de registratie van de overdracht en het voorhanden hebben van de vuurwapens [...] bedoeld in dit artikel.” Deze aangelegenheid wordt geregeld in artikel 25 van het koninklijk

besluit van 20 september 1991 ‘tot uitvoering van de wapenwet’ (hierna: het koninklijk besluit van 20 september 1991) dat bepaalt:

“Art. 25. § 1. De overdracht van vergunningsplichtige vuurwapens aan en tussen personen bedoeld in artikel 12, 1°, 2° en 4°, van de Wapenwet kan slechts geschieden na overlegging van hun identiteitskaart of reispas en het bewijs van hun hoedanigheid. Een bericht van overdracht en een afschrift ervan, opgemaakt overeenkomstig het model nr. 9 in bijlage bij dit besluit, worden door de overdrager binnen acht dagen na de overdracht toegezonden aan de gouverneur van de verblijfplaats van de verkrijger, of indien deze laatste geen verblijfplaats in België heeft, aan het Centraal wapenregister. De overdrager bewaart een afschrift van dat bericht. Het andere afschrift wordt, voorzien van het registratienummer, door de gouverneur toegezonden aan de verkrijger.”

Uit deze bepaling volgt dat de overdracht van vergunningsplichtige lange wapens toegestaan voor de jacht daar waar het jachtverlof geldig is, aan en tussen houders van een jachtverlof geschiedt na overlegging van hun identiteitskaart of reispas en het bewijs van hun hoedanigheid en door het invullen van een bericht van overdracht “model 9” dat, in het voorliggende geval, aan de bevoegde gouverneur wordt bezorgd. De gouverneur neemt aldus op grond van die bepaling enkel kennis van registratieberichten model 9, maar die bevoegdheid houdt niet in dat hij de ontvangen registratiebewijzen model 9 vermag te beoordelen.

Hieruit volgt dat te dezen de overdracht van het geweer Browning, waarvan het model 9 door verzoeker is ondertekend op 23 september 2015, zich aan de gouverneur opdringt als een rechtsfeit zonder dat die ter zake enige beslissings- of appreciatiebevoegdheid heeft. Hieruit volgt dat de enkele omstandigheid dat de gouverneur aldus op grond van artikel 25 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 kennis neemt van een dergelijke overdracht, op zich niet inhoudt dat eraan voorafgaande feiten hun actueel karakter verliezen wat de beoordeling van het actueel gevaar voor de openbare orde en veiligheid betreft.

De zorgvuldigheidsplicht gebiedt weliswaar dat de gouverneur die kennisneemt van registratieberichten “model 9”, informatie inwint wanneer hij aanwijzingen heeft van mogelijke feiten die van die aard zijn dat zij mogelijks

doen blijken van een gevaar voor de openbare orde en veiligheid in hoofde van de verzoeker - en in dat geval de nodige handelingen dient te stellen om zonder nodeloos uitstel die afdoende kennis van de feiten te verwerven – maar te dezen blijkt uit de gegevens van de zaak (zie *supra*, punt 3.2) dat het de kennisgeving van het registratiebericht aan de lokale politie is dat heeft geleid tot de mededeling vanwege de lokale politie aan de provinciale wapendienst van het bestaan van een “risicosituatie” met betrekking tot verzoeker, waarbij die mededeling uiteindelijk heeft geleid tot de intrekking door de gouverneur van verzoekers recht om vuurwapens voorhanden te hebben. Niet blijkt noch wordt aangevoerd dat de gouverneur voor die kennisgeving aanwijzingen had of moest hebben van mogelijke feiten die van die aard waren dat zij mogelijks deden blijken van een gevaar voor de openbare orde en veiligheid in hoofde van verzoeker. In deze feitelijke context impliceert het enkele gegeven dat aan verzoeker nog een model 9 werd afgeleverd, niet dat de gouverneur – en in administratief beroep de beroepsinstantie - feiten die dateren van voor die registratie van de overdracht, niet meer als voldoende actueel kon beoordelen.

12. Wat het argument betreft dat aan verzoeker na die feiten van 2014 nog jachtverloven werden verleend, moet worden bemerkt dat het regelen van de jacht, en dus het toekennen, weigeren en intrekken van het jachtverlof, op grond van artikel 39 van de Grondwet *juncto* artikel 6, § 1, III, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, is opgedragen aan de gewesten. De beslissing tot het al dan niet verlenen van een jachtverlof in de zin van artikel 2, 17° van de wapenwet is derhalve een zelfstandige eenzijdige administratieve rechtshandeling genomen door de gewestelijke overheid die bevoegd is de jacht te regelen. Het al dan niet uitoefenen van deze autonome bevoegdheid door de gewestelijke overheid – door te dezen op grond van de eigen regelgeving alsnog jachtverloven aan verzoeker uit te reiken en die op grond van de eigen regeling niet te weigeren – houdt op zich niet in dat eraan voorafgaande feiten hun actueel karakter verliezen wat de beoordeling betreft door de federale overheden van het gevaar voor de openbare orde en veiligheid dat het (verder) voorhanden hebben van vuurwapens in hoofde van verzoeker kan

inhouden. De omstandigheid dat de betrokken gouverneur binnen de provincie commissaris van de Federale regering en van de Vlaamse regering is – en naar verzoeker stelt hierdoor op de hoogte is of moet zijn van evoluties in dossiers op beide niveaus –, doet hieraan geen afbreuk.

Daargelaten de vaststelling dat het Belgische recht geen precedentenwerking kent, is de voorgaande vaststelling voorts niet in tegenspraak met het door verzoeker geciteerde arrest nr. 214.493 van 7 juli 2011. Anders dan hoe verzoeker het ziet, blijkt vooreerst uit dat arrest niet dat het enkele feit dat aan verzoeker sinds de hem toegerekende feiten nog jachtverloven werden uitgereikt en dat een registratie van een overdracht van een vuurwapen gebeurde, ertoe leidt dat die feiten niet meer actueel zijn. Ten tweede zijn beide zaken feitelijk niet vergelijkbaar: in de zaak die leidde tot het voornoemde arrest was er een verband tussen het toekennen van een nieuw jachtverlof, de registratie op model 9 van een vuurwapen en de intrekking, vermits het determinerende feit voor de intrekking van het voorhanden hebben van vuurwapens in die zaak een jachtincident betrof dat voor de bevoegde gewestelijke overheid niet zwaarwichtig genoeg was om het jachtverlof in te trekken. Te dezen heeft in de voorliggende zaak het determinerende feit geen enkel verband met enige overtreding van de (gewestelijke) jachtregeling.

13. In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de verwerende partij niet reageert op zijn argumenten wat de actualiteit betreft van de in aanmerking genomen feiten, en zulks niet alleen een schending is van de motiveringsplicht welke de Raad van State niet toelaat zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen, maar ook dat zulks inhoudt dat de verwerende partij niet heeft nagegaan of de feiten actueel zijn, valt die kritiek samen met het tweede middel. Er wordt naar verwezen.

14. Met de voor het eerst in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie uiteengezette argumenten en grieven mag geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de gegrondheid van het middel. Verzoeker toont

immers niet aan dat hij die argumenten en grieven niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan het middel. Die argumenten en grieven kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

In de mate dat het geen nieuwe of aanvullende argumenten betreft, vallen ze samen met hetgeen hiervoor is uiteengezet. Ze leiden in dat geval evenmin tot het gegrond bevinden van het middel.

15. Wat de overige door verzoeker in het middel aangevoerde en geschonden geachte beginselen betreft, wordt er geen specifieke argumentatie opgebouwd, zodat deze grieven geacht moeten worden ofwel samen te vallen met wat hiervóór al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

16. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

17. Verzoeker omschrijft in het verzoekschrift het middel als “schending materiële- en formelemotiveringsverplichting – geen voldoende draagkrachtige motivering – onmogelijkheid wettigheidstoezicht – geen toetsing van de actualiteit van de gehanteerde motieven”. Verzoeker stelt dat hij expliciet heeft aangehaald dat de feiten waarop de gouverneur zich heeft gebaseerd, zijnde van 2004 en 2014, niet langer actueel zijn zeker nu er nadien nog jachtverloven werden toegekend en een nieuw wapen werd aangekocht/geregistreerd. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de mogelijke verstoring actueel moet zijn en dat de Raad van State bevoegd is om een wettigheidtoezicht te houden. Evenwel stelt verzoeker vast dat de verwerende partij op geen enkele manier de actualiteit van de feiten heeft besproken, noch de nieuwe aankoop van een wapen en het gebrek aan nieuwe feiten. Voormeld gegeven maakt volgens

verzoeker een schending van de motiveringsverplichting uit, aangezien thans onmogelijk kan worden nagekeken, laat staan begrepen, waarom de verwerende partij tot haar beslissing is gekomen. Bovendien heeft volgens verzoeker het totale gebrek aan bespreking tot gevolg dat de Raad van State niet kan overgaan tot zijn wettigheidscontrole, een gegeven dat niet langer kan worden gerectificeerd door de verwerende partij.

In de memorie van wederantwoord ontkent verzoeker de illegale wapendracht niet maar benadrukt hij dat één jaar na *dato*, de gouverneur alsnog overgaat tot de afgifte van een model 9. Op dat moment had men toen al de afgifte kunnen weigeren. De nieuwe aanvraag model 9 bevat immers een stempel van de gouverneur Oost-Vlaanderen, gedateerd op 30 september 2015, ruim één jaar na de bewuste 1 augustus 2014. In de bestreden beslissing wordt deze latere afgifte van een model 9 temporeel gelijk gesteld met de feiten van de illegale wapendracht, hetgeen compleet fout is en strijdt met de chronologie. Door beide elementen op hetzelfde moment te situeren, beoordeelt de verwerende partij onzorgvuldig het dossier en miskent zij de concrete feiten. Bovendien getuigen de feiten volgens verzoeker wel van een verantwoordelijkheidszin, hetgeen hij detailleert. Hij besluit dat in de bestreden beslissing wordt gefixeerd op de naakte feiten en abstractie wordt gemaakt van de specifieke situatie en bijzonderheden.

Beoordeling

18. Verzoeker voert in het middel vooreerst de schending aan van de materiële- en de formelemotiveringsplicht. Uit de ontwikkeling van het middel in het verzoekschrift blijkt dat hij in wezen kritiek uit op de formele motivering van de bestreden beslissing. Het middel wordt derhalve vanuit die grief onderzocht, te meer dat verzoeker in het eerste middel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoerde.

19. De schending van de formelemotiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991). Die verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing is voorts een eindbeslissing gewezen in het raam van het door verzoeker ingesteld administratief beroep. Hoewel de formelemotiveringsplicht de beroepsinstantie er niet toe verplicht uitdrukkelijk te antwoorden op alle in het beroepschrift verwoorde argumenten, moet uit haar beslissing wel kunnen worden opgemaakt dat de argumentatie van de betrokkene daadwerkelijk in de besluitvorming is betrokken. Hieruit volgt dat het bestuur niet uitvoerig moet antwoorden op elk van de in het beroepschrift verwoorde argumenten. Wel moet impliciet of expliciet blijken dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming werd betrokken en moet hieruit minstens impliciet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard.

20. Uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat, zoals reeds is gebleken uit de behandeling van het eerste middel, enkel "de feiten inzake illegale wapendracht" van 2014 het (dragend) motief vormen van de bestreden beslissing, alsook de redenen waarom die de verwerende partij doen besluiten dat het voorhanden hebben van vuurwapens in hoofd van verzoeker een

potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden. Hieruit volgt dat verzoeker uit de lezing van de bestreden beslissing op afdoende wijze kan afleiden waarom zijn administratief beroep is verworpen. Zulks volstaat om te voldoen aan de formelemotiveringsplicht. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering of meent dat die feiten van 2014 niet meer actueel zijn, maakt die daarom niet onwettig.

Inzake zijn argument dat de formele motivering niet zou toelaten na te kijken of te begrijpen waarom zijn beroepsargumenten niet werden bijgevalen, beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot de blote bewering dat dient te worden vastgesteld “dat de verwerende partij op geen enkele manier de actualiteit van de feiten heeft besproken, noch de nieuwe aankoop van een wapen en het gebrek aan nieuwe feiten hetgeen een schending van de motiveringsverplichting vormt,” zonder dat hij *in concreto* nader toelicht of uitwerkt waarom uit de bestreden beslissing niet (minstens impliciet) kan worden afgeleid waarom zijn argumenten in het algemeen niet werden aanvaard noch waarom de weerhouden feiten voldoende actueel werden geacht, derwijze dat hierdoor de formelemotiveringsplicht zou zijn miskend.

21. Voorts blijkt uit de behandeling van het eerste middel dat de Raad van State in staat is om, desgevraagd en binnen de bevoegdheid die hij ter zake heeft, de wettigheid van de uitgedrukte motieven te onderzoeken. Verzoekers kritiek faalt ter zake.

22. Inzake de voor het eerst in de navolgende procedurestukken aangevoerde nieuwe argumenten en kritieken, toont verzoeker niet aan dat hij deze niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel. Ze kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

Wat de overige door verzoeker in het middel aangevoerde en geschonden geachte beginselen betreft, wordt er geen specifieke argumentatie

opgebouwd, zodat deze grieven geacht moeten worden ofwel samen te vallen met wat hiervóór al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

23. Het tweede middel is ongegrond.

C. Nieuw middel in de memorie van wederantwoord

Uiteenzetting van het middel

24. Verzoeker voert in de memorie van wederantwoord een derde middel aan, afgeleid uit de schending van de artikelen 30, tweede lid, *in fine* en 31, tweede lid, van de wapenwet en ontstentenis van de vereiste bevoegdheid. Volgens hem betreft het een nieuw middel dat desnoods ambtshalve door de Raad van State kan worden opgeworpen, omdat het de onbevoegdheid viseert van de beroepsinstantie op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Volgens verzoeker had de beroepsinstantie, overeenkomstig de geschonden geachte bepalingen, de bestreden beslissing uiterlijk op 14 maart 2017 moeten nemen. De bestreden beslissing die nadien is genomen, is aldus genomen door een onbevoegde beroepsinstantie en dit “wegens het overschrijden van de beslissingstermijn.”

Beoordeling

25. Artikel 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ bepaalt dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de middelen moet bevatten. Onder de uiteenzetting van de middelen wordt verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Hieruit volgt dat in beginsel alle middelen tot nietigverklaring door de verzoekende partij noodzakelijk, op straffe van niet-ontvankelijkheid,

worden aangevoerd in het verzoekschrift of zodra zij daartoe de gelegenheid heeft in het kader van de procedure nadat ze er kennis van heeft gekregen of er kennis van moest hebben.

Zoals de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in zijn arrest nr. 238.588 van 20 juni 2017 heeft overwogen, moet evenwel een middel tot nietigverklaring dat aangebracht wordt als een middel van openbare orde “[i]n tegenstelling tot wat geldt voor de andere middelen [...] door de verzoekende partij niet noodzakelijk, op straffe van onontvankelijkheid, worden aangevoerd in het verzoekschrift of zodra zij daartoe de gelegenheid heeft in het kader van de procedure nadat ze er kennis van heeft gekregen of er kennis van moest hebben. De reden daarvoor is dat, mocht het effectief gaan om een middel van openbare orde dat gegrond is, de Raad van State het in voorkomend geval ambtshalve in aanmerking zou moeten nemen.”

Evenwel kan het “in sommige omstandigheden eigen aan een bepaalde zaak gerechtvaardigd zijn dat het middel dat door de verzoekende partij aangebracht wordt als een middel van openbare orde, niet wordt onderzocht wanneer het aanvoeren van dat middel door de verzoekende partij voorkomt een duidelijke schending van de loyale procesvoering te zijn, die een substantiële tekortkoming uitmaakt aan het normale en behoorlijke verloop van het onderzoek van het beroep”.

Het komt, nog volgens voornoemd arrest, de bevoegde kamer toe te oordelen of er in de haar voorgelegde zaak “al dan niet zulke specifieke redenen bestaan die kunnen rechtvaardigen dat de middelen en middelonderdelen die niet bij de eerst mogelijke procedurele gelegenheid zijn aangevoerd, maar die volgens de verzoekende partij van openbare orde zijn, al dan niet als onontvankelijk moeten worden beschouwd”.

Uit wat voorafgaat volgt dat op verzoeker de stelplicht rust om reeds in het verzoekschrift een voldoende duidelijke omschrijving te geven van de

geschonden rechtsregel, alsook van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden, op straffe van niet-ontvankelijkheid van een latere uiteenzetting, in de hiervoor genoemde gevallen.

26. Te dezen betoogt verzoeker pas in zijn memorie van wederantwoord dat de (gemachtigde van de) minister niet meer bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen.

Hoewel verzoeker reeds bij het indienen van zijn verzoekschrift tot nietigverklaring kennis had of moest hebben van de volgens hem geschonden geachte rechtsregels, alsook van de wijze waarop die door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, heeft hij verzuimd dit aldaar aan te voeren. Verzoeker geeft in zijn procedurestukken geen reden aan die zijn laattijdig handelen ter zake kan verantwoorden. Nadat dit gegeven door de Raad van State in het debat ter terechtzitting was gebracht, wijst verzoeker op het feit dat een andere raadsman werd aangewezen, maar zulks is geen gegeven dat het (laattijdig) handelen ter zake kan verantwoorden.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker, door pas in de memorie van wederantwoord het middel uiteen te zetten dat hij aanvoert als een middel van openbare orde, tekort komt aan de hiervoor uiteengezette stelplicht. Door aldus te handelen doet verzoeker blijken van een deloyale procesvoering die een substantiële tekortkoming uitmaakt aan het normale en behoorlijke verloop van het onderzoek van het beroep.

27. Het voor het eerst in de memorie van wederantwoord uiteengezette middel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig maart tweeduizend twintig, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques